

BLUE RIBBON TEA

En ny kvinna.

Det är vad alla kvinnor äro efter en varm kopp av doftande Blue Ribbon Tea. Det bort-jagar denna trötta känsla och fyller henne med nytt liv. Är även så smaktligt. Försök det.

KÄRLEKEN ÖVERVINNER ALLT.

Av G. B. McCUTHEON

(Forts. föreg. nr.)

VII.

Då Harry nästa morgon vaknade hörde han Greenfall redan vara uppe. — Jag förmodar att vi måste vända oss till polisen för att få reda på den sköna som satt ditt hjärta i brand, ropade han in till honom — dörren stod öppen mellan deras rum. — Det är fins vänner du skaffar dig på dina järnvägsresor! Jag skulle skämmas om jag vore i dina kläder.

— Jag bekänner att jag skäms över att jag rest hit, svarade Greenfall. Det var den mest idiotiska handling jag någonsin begått. Om du så tycker resa vi med nästa gå till holländsk och — Kommer aldrig i fråga. Ha vi en gång kommit hit, så skola vi också taga reda på familjen Guggenlocker. Jag har ännu inte uppgitt hoppet. Så fort vi frukostat villja vi söka upp kapten Daugloss.

Greenfall var blott alltför villig att i detta fall låta sig ledas av vännen och följaktligen begynte de sig strax efter frukosten till det torulika dystra, imponerande fängslet, som tillika utgjorde sätet för polisen. Naturligtvis måste de fråga sig för beträffande vägen dit. De blevo insläppta genom de stora portarna de de nämnet kapten Daugloss namn och infördes i det lilla rum som utgjorde dennes arbetsrum.

— Är det hans excellens polischefen, kapten Daugloss? frågade Harry på franska med en djup buggning för den lille korplette man, som befann sig där och som var samma man som konduktör Sittky föregående dag uppgivit vara polischefen.

— Ja, jag är polischefen, var svaret. På vad sätt kan jag vara till tjänst för Mr. Lorry och Mr. Anguish?

— Om han redan känner våra namn, så känner han också till familjen Guggenlocker, sade nu Harry på engelska till Greenfall.

— Ah, ni söka några som bära namnet Guggenlocker? sade nu polischefen med ett smilande på förträftig engelska. Ni få ej bli övervakade av att jag talar många språk. Jag hörde i går kväll att ni gjort förfrågningar efter en viss Caspar Guggenlocker och har sedan anställt förfrågningar genom mina polisofficerare och genom mina statistiska böcker och måste tyvärr nu meddela er att här ej finnes en person med det namnet i Edelsewis. Det namnet är mig fullkomligt obekant. Vår jag fråga varför ni anställa efterforskningar efter honom?

— Naturligtvis, jag gjorde hans, hans hustrus och nices bekantskap i Förenta staterna följande vår. De båda mig att komma och hälsa på dem om mina vänner någon gång förde mig åt denna del av världen. Och som min vän här och jag nu reste åt det här hållet beslot jag att begagna mig av deras inbjudning.

— Och de sade verkligen att de bodde i Graustark huvudstad Edelsewis? — Ja, och jag måste helt öppet bekänna, att jag inte alls kände till furstendömet Graustark.

— Det är inte mycket smickrande för oss, men det är förklaring, ty Graustark ligger ju så avlägset. Jag tror de först att ni vore amerikanska dektiver som efterspandade brottlingar som boro namnet Guggenlocker.

FRITT TILL LIDANDE AV HAMMORÖJDER.

Låt ej skärpa Er — intill dess Ni har försökt denna nya hemkur, som vem som helst kan begagnas sig av utan besvär eller tidsförstret. Helt enkelt tugga en behagligt smakande tablet nu och då samt befria Er från hammoröjder.

Låt mig bevisa detta fritt.

Min invärtes metod för behandling och varaktig lindring av hammoröjder är korrekt. Tussental efter tussental tackbrev ha jag fått, och jag önskar att Ni skali försöka denna metod på min bekostnad. Det kviäts lika, som Er fall är av lång varaktighet eller nyligen utvecklade, vare sig det är kroniskt eller akut, vare sig det är tillfälligt eller permanent, så bör Ni skända efter denna fria behandling. Betyder intet var Ni har ej heller varit Er lider av eller Er symtom, om Ni bevisar att hammoröjder, skali min metod bringa Er hjälp skyndsamt. Jag önskar spekulera skända den till de där symboliska hoppas fallen, i vilka alla former av salver, emulger och andra lokala applikationer ha skligt misslyckats. Jag önskar Ni må fatta, att min behandling är en enda gå. Skriv nu. Skänd inga pengar. Helt enkelt postskick kupongen, men gör det nu. I D.A.G.

FRITT HAMMORÖJDEDEL.

E. R. Page, 394 Page Bldg., Marshall, Mich. Var god skänd fritt förest av Er metod till

smålog på nytt och böjde återigen på huvudet, och hennes följelsagera, som med tydlig förväntan följde den lilla scen som utspelade, vände sig också om för en kort sekund.

— Miss Guggenlocker var värd den långa resan vi gjort! utropade Harry. — Jag reser inte tillbaka till Amerika utan henne, hör du det, Harry! utbrast Greenfall, som var mycket upprörd. Men varför låt hon ej kuskas hålla in hästarna?

— O, du käre idiot, utbrast Harry skrämtande.

De stodo och sågo efter ekipaget så länge de kunde se en skymt av det elier tills de kommit in i slottsavnyen, det vill säga, halvvägs till slottet.

Därpå sade Harry, som upplågat en orolig blick från Greenfall:

— Du grubblar över hur det hänger ihop med hennes namn, det ser jag. Främlingar och första oss inte riktigt på edra manér. Jag kan inte finna något opassande i den fråga jag gjorde dig.

— Vi tala inte på det sättet här i landet om en förnäm dam. Jag tänker inte besvara er fråga.

Härmed befriade soldaten sin arm och skyndade vidare.

— De tycks vara riktiga "oldfaders" dem ut. Det är bäst att vi åka oss så att vi inte få oss en duell eller två på halsen, sade nu Greenfall. Vi måste taga reda på miss Guggenlocker utan bistånd av någon. Låt oss nu gå till hotellet och göra oss i ordning för vårt besök i slottsparken.

Ännu när de två inget spanat upp honom? frågade Harry förvånad. Jag skulle inte föreslå en minut om jag vore i ditt ställe. Den flicka hon hade med sig var också en veritabel skönhets. Jag har aldrig sett så många vackra kvinnor på en och samma plats som här. Wien, som dock är ett av de vackraste städerna i världen, är inte en jämförelse med Edelsewis.

Knappt hade de efter att ha intagit en lätt lunch slagit sig ned på hotellets veranda, förrän en ryttare höll in sin häst nedanför denna. Han bar samma livr som den kusk som kört för miss Guggenlocker och påminde dem om den beklädd som sittit bredvid henne. Han kände tyglarna till en av hotellens uppastare, hoppade av hästen, steg upp på verandan och till de båda amerikanerna samt framlände med en djup buggning ett brev.

Det var adresserat till "Greenfall Lorry Esquis" med begäran om turturens ej veta vilken av dem som var Greenfall.

Denne ryckte till sig brevet, bröt det och läste det hastigt. Så här lydde det: "Min bästa mr Lorry!

Jag blev mycket överraskad då jag så oöfventat återfick er och kunde nägla. Om ni vill följa budbäraren då han i morgon eftermiddag på slaget reser infinner sig hos er så skall han föra er till mitt hem, där ni skall bli mycket välkomna. Vill ni ej taga med er vän?"

SOPHIA GUGGENLOCKER. Greenfall var nära att i sin överavsländ glädje omfamna budbäraren. Blott med möda förmådde han behålla sig sin röst då han sade till Harry: — Det är en inbjudning för oss för morgondagen.

— Jag visste att den skulle komma, var Harrys svar.

— Vill du följa med? — Skall jag ej vara i vägen? — Nej, visst inte. Jag tackar alltså för oss båda. Du skall få läsa brevet då budbäraren gått. Bed honom vänta medan jag skriver ett svar.

Han skyndade härmed in i sitt rum, tog fram sina skrivtyglar, och skrev med feberaktigt hast: "Min bästa miss Guggenlocker!

Min bästa moster nöd i morgon följa er budbärare till ert hem, och min vän här Harry Anguish vill med tacksmått vara mig följaktlig. Jag har rest tyvärr över halva kontinenten för att få återse er och skall känna mig rikt belönad för min möda, om jag blott får vara ett par ögonblick i ert sällskap. Ett namn har varit nära att bringa mig i förtvivlan. Ingen tycks ha hört det här. Jag hade också nästan bortglömt hoppet om att få återse er när jag var ett par timmar sedan plötsligt fick se er åka förbi mig.

Med djup vördnad, GREENFALL LORRY." Då budbäraren riddt bort med detta och hans vän fått läsa miss Guggenlockers brev sade denne: — Jag lyckaskar dig, gamle gosse!

Det synt mig mycket väl att hon är här i dig.

VIII. På eftermiddagen av denna samma dag besågo de båda vännerna slottsparken sedan de först hos slottstendenten förskaffat sig tillstånd därtill. Intendenten var en liten vällydd man, som bemötte dem ytterst artig och sade dem att prinsessan Yette, Graustarks regent, ålagt honom att visa sig ytterst föreskännande mot varje amerikansk medborgare.

Emellertid förklarade han, när Harry frågade om han fick fotografiera av några vackra punkter i parken och själva slottet, att detta ej var tillåtet. Harry måste därför inlämna sin kamera, som han tagit med sig, på hans kontor.

De båda amerikanerna hade knappt kommit in på den långa breda aveny, som om han ett tre steg upp ur jorden. Han följde dem sedan såsom ciceron under de två timmar de tillbrakte i den härliga parken.

Slottet låg i nordvästra delen av denna på omkring en halv mils avstånd från bergets fot. De tillstos ej komma det närmare än på en kvarts engelsk mils avstånd, men kunde från en hög punkt i parken tydligt se det i all dess massiva prakt.

Harry, som hade noga studerat gamla kyrkor, palatser och var konstseur i arkitektur samt hade målat av en mängd gamla slott vid Rhem, kände sig övertygad om att det var minst flera hundra år gammalt.

Breda avenyer förde till från alla håll. Det låg vid den avlägsnaste sidan av en vidsträckt rund plan eller paradplats. Den öppna platsen framför balkongerna höll trehundra alnar i fyrkant och var stenlagd. Från vardera sidan sträckte sig sammetgröna gräsläner med fontäner, träd och blommor och överallt syntes soldatet i röd och svart uniform. Parken höll samolikt en engelsk mil i längd och lika mycket i bredd som den omgavs av en bred mur, på vilken stodo små skylturer och åtskilligt maskerade kanoner.

Under alla sina resor hade de båda amerikanerna aldrig sett en härligare park. De strövalde också omkring där med den största förtjusning.

När de äntligen sett sig mätta på allt förde deras ciceron dem dit upp var den, att han skulle kunna överraska dem tills de kommit fram till den port, innanför vilken intendents bostad låg och som utgjorde den allmänna begagnade inkörsporten.

Varför han gått tillväga på detta sätt kunde de dock ej förstå förrän de uppträdde åtskilliga eleganta herre och damer i den avlägsna del av parken. De påminde sig nu hur bratt han haft att föra dem till muren och droge därav den slutsatsen, att det ej var vanligt att de se besågo parken flugo möta eller se några av hovets medlemmar.

Då de kommit fram till huvudporten stego de ner från muren. Harry hämtade nu sin kamera hos intendents och Greenfall följde med för att tacka denne för att de fått bese parken. Då de kommo ut igen, ville de betala sin ciceron för hans goda betjäring, men denne var nu inget vidare. — Jag kan ej ännu fatta varför vi aldrig förr hört tala om detta underbara land, sade Greenfall då de kommit ut på gatan igen.

— Det finnes en hel del saker, som vi amerikaner inte känna till, anmärkte Harry. Jag står vid det att det inte finnes några personer i Förenta staterna som veta att det finns ett land som heter Graustark. — Jag tror inte det finns en enda där som vet det, förklarade Greenfall. Harry tog en ögonblicksfotografi av slottet från mitten av slottsavnyen, sedan tog också några av de berget och åtskilliga små egendomliga byggnader samt fotografierade några män, kvinnor och barn ur arbetarklassen. Alla borta ett slags lösa rober, röda, svarta eller blå. Under dessa rober bar kvinnorna korta kjolar och män blusar och byxor. De begagnade också låga skodon och ett slags turban.

De kvinnliga och manliga aristokrater, som de sett på hotellet, voro däremot alla klädda efter sista wienermode. Miss Guggenlocker eller vad hennes flickan, som åkt med henne, hade varit klädda på elegant som truis någon av Paris fashionablaste kvinnor.

Det var redan långt ifrån på eftermiddagen när de båda vännerna återvände till hotellet. Efter dinera varunder de åter varit föremål för mycken nyfikenhet och intresse, styrde de åter sina steg mot slottet, rökande sina cigarrer och njutande av den härliga luften. Greenfall hade på Harrys ifrådan i likhet med honom stoppat sin revolver på sig. Han hade visserligen skratat åt rådet, men Harry hade helt allvarligt förklarat, att han sett så många blyförlagor i staden att det var gott ån troligt att de skulle få användning för sina vapen.

Vid tiotiden förran nämnda bakom bergen och dalen inbjödes nu i nattens högtidliga mörker och stillhet. Då klokkan blev fyra tycktes hela staden vara försänkt i sömn. Blott ett par stjärnor i den blå himlen och de första husen i horisonten i mörker. Här och där syntes gendarmar i vita uniformer och då och då syntes några soldater med snabba steg gå åt det hållet där barackerna lågo.

De båda amerikanerna, som tilltills promenerat omkring slottsparkens mur och i slottsavnyen gjorde halt mitt i den senare för att blicka nedåt denna, som nu såg mörk och ödslig ut. De befunno sig på denna punkt helt nära stora inkörsporten till parken och kunde på avstånd se de upplysta fontäner i den hotell, på vilket de tagit in. Dessa och de par lyktor, som brunno i stadens egentliga affärscentrum, voro allt som vittnade om att det fanns liv där. Eljest rådde över allt mörker, tyndnad och fridfullhet.

Vilken skillnad mot Paris och New York vid den här tiden på natten, anmärkte Greenfall som kände sig tilltill hemsk till mods av den rådande stillheten.

— Det är som om vi vore på våra prärier, sade Harry som kände sig på samma vis. Det gör mig riktigt sömrig att blicka nedåt den här gatan. Vi äro också här långt från vårt hotell. Jag tänker det är en engelsk mil till härifrån. Det är bäst vi styra våra steg dit.

— Låt oss, föreslog Greenfall, sträcka ut oss på marken bredvid bäcken och röka en cigarr till innan vi gå till hotellet. Det är en alltför härlig natt.

De båda amerikanerna hade knappt kommit in på den långa breda aveny, som om han ett tre steg upp ur jorden. Han följde dem sedan såsom ciceron under de två timmar de tillbrakte i den härliga parken.

Slottet låg i nordvästra delen av denna på omkring en halv mils avstånd från bergets fot. De tillstos ej komma det närmare än på en kvarts engelsk mils avstånd, men kunde från en hög punkt i parken tydligt se det i all dess massiva prakt.

Harry, som hade noga studerat gamla kyrkor, palatser och var konstseur i arkitektur samt hade målat av en mängd gamla slott vid Rhem, kände sig övertygad om att det var minst flera hundra år gammalt.

Breda avenyer förde till från alla håll. Det låg vid den avlägsnaste sidan av en vidsträckt rund plan eller paradplats. Den öppna platsen framför balkongerna höll trehundra alnar i fyrkant och var stenlagd. Från vardera sidan sträckte sig sammetgröna gräsläner med fontäner, träd och blommor och överallt syntes soldatet i röd och svart uniform. Parken höll samolikt en engelsk mil i längd och lika mycket i bredd som den omgavs av en bred mur, på vilken stodo små skylturer och åtskilligt maskerade kanoner.

Under alla sina resor hade de båda amerikanerna aldrig sett en härligare park. De strövalde också omkring där med den största förtjusning.

När de äntligen sett sig mätta på allt förde deras ciceron dem dit upp var den, att han skulle kunna överraska dem tills de kommit fram till den port, innanför vilken intendents bostad låg och som utgjorde den allmänna begagnade inkörsporten.

Varför han gått tillväga på detta sätt kunde de dock ej förstå förrän de uppträdde åtskilliga eleganta herre och damer i den avlägsna del av parken. De påminde sig nu hur bratt han haft att föra dem till muren och droge därav den slutsatsen, att det ej var vanligt att de se besågo parken flugo möta eller se några av hovets medlemmar.

Då de kommit fram till huvudporten stego de ner från muren. Harry hämtade nu sin kamera hos intendents och Greenfall följde med för att tacka denne för att de fått bese parken. Då de kommo ut igen, ville de betala sin ciceron för hans goda betjäring, men denne var nu inget vidare. — Jag kan ej ännu fatta varför vi aldrig förr hört tala om detta underbara land, sade Greenfall då de kommit ut på gatan igen.

— Det finnes en hel del saker, som vi amerikaner inte känna till, anmärkte Harry. Jag står vid det att det inte finnes några personer i Förenta staterna som veta att det finns ett land som heter Graustark. — Jag tror inte det finns en enda där som vet det, förklarade Greenfall. Harry tog en ögonblicksfotografi av slottet från mitten av slottsavnyen, sedan tog också några av de berget och åtskilliga små egendomliga byggnader samt fotografierade några män, kvinnor och barn ur arbetarklassen. Alla borta ett slags lösa rober, röda, svarta eller blå. Under dessa rober bar kvinnorna korta kjolar och män blusar och byxor. De begagnade också låga skodon och ett slags turban.

De kvinnliga och manliga aristokrater, som de sett på hotellet, voro däremot alla klädda efter sista wienermode. Miss Guggenlocker eller vad hennes flickan, som åkt med henne, hade varit klädda på elegant som truis någon av Paris fashionablaste kvinnor.

Det var redan långt ifrån på eftermiddagen när de båda vännerna återvände till hotellet. Efter dinera varunder de åter varit föremål för mycken nyfikenhet och intresse, styrde de åter sina steg mot slottet, rökande sina cigarrer och njutande av den härliga luften.

Greenfall hade på Harrys ifrådan i likhet med honom stoppat sin revolver på sig. Han hade visserligen skratat åt rådet, men Harry hade helt allvarligt förklarat, att han sett så många blyförlagor i staden att det var gott ån troligt att de skulle få användning för sina vapen.

Vid tiotiden förran nämnda bakom bergen och dalen inbjödes nu i nattens högtidliga mörker och stillhet. Då klokkan blev fyra tycktes hela staden vara försänkt i sömn. Blott ett par stjärnor i den blå himlen och de första husen i horisonten i mörker. Här och där syntes gendarmar i vita uniformer och då och då syntes några soldater med snabba steg gå åt det hållet där barackerna lågo.

De båda amerikanerna, som tilltills promenerat omkring slottsparkens mur och i slottsavnyen gjorde halt mitt i den senare för att blicka nedåt denna, som nu såg mörk och ödslig ut. De befunno sig på denna punkt helt nära stora inkörsporten till parken och kunde på avstånd se de upplysta fontäner i den hotell, på vilket de tagit in. Dessa och de par lyktor, som brunno i stadens egentliga affärscentrum, voro allt som vittnade om att det fanns liv där. Eljest rådde över allt mörker, tyndnad och fridfullhet.

Vilken skillnad mot Paris och New York vid den här tiden på natten, anmärkte Greenfall som kände sig tilltill hemsk till mods av den rådande stillheten.

— Det är som om vi vore på våra prärier, sade Harry som kände sig på samma vis. Det gör mig riktigt sömrig att blicka nedåt den här gatan. Vi äro också här långt från vårt hotell. Jag tänker det är en engelsk mil till härifrån. Det är bäst vi styra våra steg dit.

— Låt oss, föreslog Greenfall, sträcka ut oss på marken bredvid bäcken och röka en cigarr till innan vi gå till hotellet. Det är en alltför härlig natt.

De båda amerikanerna hade knappt kommit in på den långa breda aveny, som om han ett tre steg upp ur jorden. Han följde dem sedan såsom ciceron under de två timmar de tillbrakte i den härliga parken.

Slottet låg i nordvästra delen av denna på omkring en halv mils avstånd från bergets fot. De tillstos ej komma det närmare än på en kvarts engelsk mils avstånd, men kunde från en hög punkt i parken tydligt se det i all dess massiva prakt.

Harry, som hade noga studerat gamla kyrkor, palatser och var konstseur i arkitektur samt hade målat av en mängd gamla slott vid Rhem, kände sig övertygad om att det var minst flera hundra år gammalt.

Breda avenyer förde till från alla håll. Det låg vid den avlägsnaste sidan av en vidsträckt rund plan eller paradplats. Den öppna platsen framför balkongerna höll trehundra alnar i fyrkant och var stenlagd. Från vardera sidan sträckte sig sammetgröna gräsläner med fontäner, träd och blommor och överallt syntes soldatet i röd och svart uniform. Parken höll samolikt en engelsk mil i längd och lika mycket i bredd som den omgavs av en bred mur, på vilken stodo små skylturer och åtskilligt maskerade kanoner.

Under alla sina resor hade de båda amerikanerna aldrig sett en härligare park. De strövalde också omkring där med den största förtjusning.

När de äntligen sett sig mätta på allt förde deras ciceron dem dit upp var den, att han skulle kunna överraska dem tills de kommit fram till den port, innanför vilken intendents bostad låg och som utgjorde den allmänna begagnade inkörsporten.

Varför han gått tillväga på detta sätt kunde de dock ej förstå förrän de uppträdde åtskilliga eleganta herre och damer i den avlägsna del av parken. De påminde sig nu hur bratt han haft att föra dem till muren och droge därav den slutsatsen, att det ej var vanligt att de se besågo parken flugo möta eller se några av hovets medlemmar.

Då de kommit fram till huvudporten stego de ner från muren. Harry hämtade nu sin kamera hos intendents och Greenfall följde med för att tacka denne för att de fått bese parken. Då de kommo ut igen, ville de betala sin ciceron för hans goda betjäring, men denne var nu inget vidare. — Jag kan ej ännu fatta varför vi aldrig förr hört tala om detta underbara land, sade Greenfall då de kommit ut på gatan igen.

— Det finnes en hel del saker, som vi amerikaner inte känna till, anmärkte Harry. Jag står vid det att det inte finnes några personer i Förenta staterna som veta att det finns ett land som heter Graustark. — Jag tror inte det finns en enda där som vet det, förklarade Greenfall. Harry tog en ögonblicksfotografi av slottet från mitten av slottsavnyen, sedan tog också några av de berget och åtskilliga små egendomliga byggnader samt fotografierade några män, kvinnor och barn ur arbetarklassen. Alla borta ett slags lösa rober, röda, svarta eller blå. Under dessa rober bar kvinnorna korta kjolar och män blusar och byxor. De begagnade också låga skodon och ett slags turban.

De kvinnliga och manliga aristokrater, som de sett på hotellet, voro däremot alla klädda efter sista wienermode. Miss Guggenlocker eller vad hennes flickan, som åkt med henne, hade varit klädda på elegant som truis någon av Paris fashionablaste kvinnor.

Det var redan långt ifrån på eftermiddagen när de båda vännerna återvände till hotellet. Efter dinera varunder de åter varit föremål för mycken nyfikenhet och intresse, styrde de åter sina steg mot slottet, rökande sina cigarrer och njutande av den härliga luften.

Greenfall hade på Harrys ifrådan i likhet med honom stoppat sin revolver på sig. Han hade visserligen skratat åt rådet, men Harry hade helt allvarligt förklarat, att han sett så många blyförlagor i staden att det var gott ån troligt att de skulle få användning för sina vapen.

Vid tiotiden förran nämnda bakom bergen och dalen inbjödes nu i nattens högtidliga mörker och stillhet. Då klokkan blev fyra tycktes hela staden vara försänkt i sömn. Blott ett par stjärnor i den blå himlen och de första husen i horisonten i mörker. Här och där syntes gendarmar i vita uniformer och då och då syntes några soldater med snabba steg gå åt det hållet där barackerna lågo.

De båda amerikanerna, som tilltills promenerat omkring slottsparkens mur och i slottsavnyen gjorde halt mitt i den senare för att blicka nedåt denna, som nu såg mörk och ödslig ut. De befunno sig på denna punkt helt nära stora inkörsporten till parken och kunde på avstånd se de upplysta fontäner i den hotell, på vilket de tagit in. Dessa och de par lyktor, som brunno i stadens egentliga affärscentrum, voro allt som vittnade om att det fanns liv där. Eljest rådde över allt mörker, tyndnad och fridfullhet.

Vilken skillnad mot Paris och New York vid den här tiden på natten, anmärkte Greenfall som kände sig tilltill hemsk till mods av den rådande stillheten.

— Det är som om vi vore på våra prärier, sade Harry som kände sig på samma vis. Det gör mig riktigt sömrig att blicka nedåt den här gatan. Vi äro också här långt från vårt hotell. Jag tänker det är en engelsk mil till härifrån. Det är bäst vi styra våra steg dit.

— Låt oss, föreslog Greenfall, sträcka ut oss på marken bredvid bäcken och röka en cigarr till innan vi gå till hotellet. Det är en alltför härlig natt.

De båda amerikanerna hade knappt kommit in på den långa breda aveny, som om han ett tre steg upp ur jorden. Han följde dem sedan såsom ciceron under de två timmar de tillbrakte i den härliga parken.

Slottet låg i nordvästra delen av denna på omkring en halv mils avstånd från bergets fot. De tillstos ej komma det närmare än på en kvarts engelsk mils avstånd, men kunde från en hög punkt i parken tydligt se det i all dess massiva prakt.

Harry, som hade noga studerat gamla kyrkor, palatser och var konstseur i arkitektur samt hade målat av en mängd gamla slott vid Rhem, kände sig övertygad om att det var minst flera hundra år gammalt.

Breda avenyer förde till från alla håll. Det låg vid den avlägsnaste sidan av en vidsträckt rund plan eller paradplats. Den öppna platsen framför balkongerna höll trehundra alnar i fyrkant och var stenlagd. Från vardera sidan sträckte sig sammetgröna gräsläner med fontäner, träd och blommor och överallt syntes soldatet i röd och svart uniform. Parken höll samolikt en engelsk mil i längd och lika mycket i bredd som den omgavs av en bred mur, på vilken stodo små skylturer och åtskilligt maskerade kanoner.

Under alla sina resor hade de båda amerikanerna aldrig sett en härligare park. De strövalde också omkring där med den största förtjusning.

När de äntligen sett sig mätta på allt förde deras ciceron dem dit upp var den, att han skulle kunna överraska dem tills de kommit fram till den port, innanför vilken intendents bostad låg och som utgjorde den allmänna begagnade inkörsporten.

Varför han gått tillväga på detta sätt kunde de dock ej förstå förrän de uppträdde åtskilliga eleganta herre och damer i den avlägsna del av parken. De påminde sig nu hur bratt han haft att föra dem till muren och droge därav den slutsatsen, att det ej var vanligt att de se besågo parken flugo möta eller se några av hovets medlemmar.

Då de kommit fram till huvudporten stego de ner från muren. Harry hämtade nu sin kamera hos intendents och Greenfall följde med för att tacka denne för att de fått bese parken. Då de kommo ut igen, ville de betala sin ciceron för hans goda betjäring, men denne var nu inget vidare. — Jag kan ej ännu fatta varför vi aldrig förr hört tala om detta underbara land, sade Greenfall då de kommit ut på gatan igen.

— Det finnes en hel del saker, som vi amerikaner inte känna till, anmärkte Harry. Jag står vid det att det inte finnes några personer i Förenta staterna som veta att det finns ett land som heter Graustark. — Jag tror inte det finns en enda där som vet det, förklarade Greenfall. Harry tog en ögonblicksfotografi av slottet från mitten av slottsavnyen, sedan tog också några av de berget och åtskilliga små egendomliga byggnader samt fotografierade några män, kvinnor och barn ur arbetarklassen. Alla borta ett slags lösa rober, röda, svarta eller blå. Under dessa rober bar kvinnorna korta kjolar och män blusar och byxor. De begagnade också låga skodon och ett slags turban.

De kvinnliga och manliga aristokrater, som de sett på hotellet, voro däremot alla klädda efter sista wienermode. Miss Guggenlocker eller vad hennes flickan, som åkt med henne, hade varit klädda på elegant som truis någon av Paris fashionablaste kvinnor.

Det var redan långt ifrån på eftermiddagen när de båda vännerna återvände till hotellet. Efter dinera varunder de åter varit föremål för mycken nyfikenhet och intresse, styrde de åter sina steg mot slottet, rökande sina cigarrer och njutande av den härliga luften.

Greenfall hade på Harrys ifrådan i likhet med honom stoppat sin revolver på sig. Han hade visserligen skratat åt rådet, men Harry hade helt allvarligt förklarat, att han sett så många blyförlagor i staden att det var gott ån troligt att de skulle få användning för sina vapen.

Vid tiotiden förran nämnda bakom bergen och dalen inbjödes nu i nattens högtidliga mörker och stillhet. Då klokkan blev fyra tycktes hela staden vara försänkt i sömn. Blott ett par stjärnor i den blå himlen och de första husen i horisonten i mörker. Här och där syntes gendarmar i vita uniformer och då och då syntes några soldater med